

เรื่องเล่าจาก SMEs : ลูกน้องเป็นหนี้ระบบ

บทความโดย : ไพศาล เตมีย์

เมื่อหลายวันก่อน แม่ครัวซึ่งเป็นลูกน้องของผมมาขอยืมเงินสามหมื่นบาท บอกว่าเป็นหนี้ระบบ ส่งแต่ดอกมาหลายปีแล้วไม่มีปัญญาใช้เงินต้นคืนเสียที นี่ถูกทวงมาอีก เลยจะหาเงินไปใช้ ถ้าไม่ได้เงินก้อนนี้ คงจะต้อง “ขอลาออก”

ถามไปถามมาก็ทราบว่าเป็นหนี้มานานสี่ปีแล้ว ส่งได้แต่ดอกเดือนละ3พันบาท ส่งมาสี่ปี จากเงินต้น 26,000 บาท คิดเฉพาะดอกก็เป็นเงินแสนสี่หมื่นกว่าบาท!

ว้าวๆ นี่ว่ากันเฉพาะดอกเบี้ยนะครับ เงินต้น3หมื่นยังอยู่ที่เดิมไม่ไปไหน!! แบบนี้จะไหวหรือครับ?

เรื่องหนี้ระบบแบบดอกแพงลิบลွ่มหาโหดอย่างนี้ นับเป็นยาพิษแทรกอยู่ในสังคมเราไปทั่ว ก่อปัญหาความเดือดร้อนให้ได้ยินกันแทบทุกหย่อมหญ้า ผมเชื่อว่าคงมีพนักงานลาออกเพราะหนี้แบบนี้กันเป็นจำนวนไม่น้อย กรณีที่เกิดขึ้นกับผมเป็นตัวอย่างจิบ ๆ ตัวอย่างหนึ่งเท่านั้น

ถามแม่ครัวไปว่าทำไมต้องลาออก ก็ได้รับคำตอบว่า จะได้บอกเจ้านี้ได้ว่าไม่มีงานทำแล้ว บัตรเอทีเอ็มที่ยึดเอาไว้ก็ไม่มีเงินอยู่ดี ต้องขอ ผัดผ่อนไปก่อน ต่อไปก็จะไม่ส่งทั้งต้นทั้งดอกแล้ว เพราะไม่มีจะส่ง

เออคุณก็คิดกันง่าย ๆ แบบนี้ ทีนี้ นอกจากหนี้ที่ไม่มีจะส่งแล้ว จะเอาที่ไหนกิน?

ถามว่าแล้วจะทำยังไงต่อไป ก็บอกว่า ถ้าหางานใหม่ได้แล้วก็จะไปส่งต้นส่ง “ดอกมหากาฬ” ต่อ

เฮ้อ! ฟังดูก็เห็นชะตาได้ชัดเจนว่า คงเป็นหนี้ และเข้าๆออกๆจากงานต่อไปอย่างไม่รู้จบสิ้นแน่ๆ มิหนำซ้ำเห็นชอบซื้อหวยกันจึงเพราะหากจะปลดหนี้ก็ต้องมีหวังว่าจะมีโชคก้อนใหญ่มาใช้หนี้นั่นแหละ จะได้หมดเวรหมดกรรมเสียที ซึ่งเป็นความหวังที่โอกาสจะเกิดขึ้นน้อยมาก หนี้สินจึงไม่มีวันจบสิ้นถ้าไม่ตั้งใจที่จะหลุดออกจากวงจรนี้ให้ได้ด้วยการทำตัวเองใหม่

ผมไม่ได้กลัวหรอกนะครับว่าไปก่อหนี้แล้วเล่นจะมალาออกกัน แต่ได้ยินเรื่องราวเหล่านี้แล้วมันไม่อยากจะให้เรา มันทุกข์ยากอะไรยืดเยื้อขนาดนั้น ถึงแม้จะเคยช่วยเรื่องหนี้เรื่องสินอะไรไปบ้างแล้ว บอกกันก็แล้วว่าอย่าไปก่อหนี้แบบนี้ อีก ก็ยังมีหนี้แบบนี้ขึ้นอีกจนได้

ตกลงใจอ่อน จะให้ยืมเงิน3หมื่นให้ไปเคลียร์เงินต้นให้หมด แล้วมาส่งใช้คืนแบบไม่คิดดอก ไม่กี่เดือนก็หมดหนี้ แต่มีข้อแม้คือต้องไปสาบานที่วัดหลวงพอโตว่าจะไม่ไปก่อหนี้แบบนี้อีก ถ้าตกลงตามนี้ก็ไปสาบานซะให้เรียบร้อย ก่อนสิ้นเดือนแล้วค่อยมาเอาเงิน

ที่แรกก็ตกปากรับคำเสียอย่างดี สองวันถัดมา ดันมาบอกว่าจะไม่เอาเงินแล้ว แต่จะลาออกแทน

อ้าว! ไหงเป็นงั้นได้?

ผมก็นึกว่าไปมีคนอื่นเค้ามาช่วยแล้วเลยเปลี่ยนใจ ชักดูก็ไม่ใช่ กลับสรุปความได้ว่า ที่จะไม่เอาเงินเพราะไม่กล้า
สาบาน กลัว “มีอันเป็นไป” เสียอีก บอกว่าเดี๋ยวผลออกไปเยี่ยมเงินใครขึ้นมาอีกเมื่อไหร่ ตายกันพอดี ไม่เอาดีกว่า ถอยดีกว่า

ทำไงดี ดันตกลงว่าจะช่วยแล้วเหียว กลับมีเรื่องเช่นนี้ได้ เค้าเถอะ ก็ “where where is where where” ไหนๆก็
ไหนๆแล้ว ช่วยก็ช่วย(วะ) แต่มีข้อแม้ก็เหมือนกันว่า ถ้าไปก่อนนี่อย่างนี้มาอีก จะลาออกไปไหนก็ไปเลยนะ ไม่ต้องมาโอด
ครวญ เอะ แล้วอีกอย่างหนึ่ง ใช้หนี้ให้หมด ก่อนออกไปด้วยนะ(เว้ย) !!ห้ามซักดาบเด็ดขาด

ผมเขียนเรื่องนี้ไปก็นึกถึงเพื่อนSMEsอื่นว่าคงมีโอกาสเจอเรื่องพวกนี้บ้างไม่มากก็น้อย อาจสูญเสียน้องไปโดย
ไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่ามาจากเหตุนี้ ในขณะที่บางคนก็อาจคิดว่า นี่เป็น “เรื่องส่วนตัว” ที่ยุ่งกันไม่ไหวหรอก ซึ่งผมก็ไม่ได้คิดว่า
ใครจะต้องไปช่วยใครแบบส่วนตัวได้ทั้งหมด คงจะช่วยกันได้บ้างเป็นบางกรณีเท่านั้น

แต่ถ้าเราตระหนักว่าเรื่องเหล่านี้มันเป็นความจริงส่วนหนึ่งของปัญหาในที่ทำงานที่อาจพานำคนเคยดี ๆ uly
มาเป็นคนทุจริตได้และยังเป็นปัญหาสังคมด้วย และคิดจะช่วยเหลือในเรื่องเหล่านี้บ้าง ก็อาจเท่ากับได้พยายามช่วยเหลือ
พนักงานในยามที่มีทุกข์ได้ เช่น อาจมีนโยบาย ให้พนักงานกู้ยืมเงินโดยคิดดอกเบี้ยอัตราของธนาคารตามปกติ ก็ยังดีกว่า
ที่จะเห็นพนักงานของเราจมอยู่กับกองหนี้พร้อมดอกก้อนโตแบบไม่รู้จบแบบที่ว่า

บางคนที่ใช้เงินไม่เป็น เก็บออมเงินก็ไม่เป็น ก็สามารถอบรมให้ความรู้ที่ถูกต้องที่ควรในการรู้จักเก็บรู้จักออมได้
เพราะคนที่ไม่มีความรู้พื้นฐานเหล่านี้ เป็นเหยื่อของหนี้ในระบบมานักต่อนักแล้ว

เรื่องแบบนี้เล่นงานคน จนเสียผู้เสียคน หรือกระทั่งเสียชีวิตมาเยอะแล้ว ช่วยกันดูแลกันเถอะครับ